

Latinan kieliopin oikeellisuudesta en tiedä. Tämä löytyi tiedostojen seasta, vuosien takaa...
Novellisarjan ensimmäinen osa. - - - "Nos sunt superbi haeredes. Venientes nostra nos docuit generationem. Benedictionem florescat filiis nostris. Vivat, familiae nostrae! Vivat nostra superbia! Vivat, legatum Pedrotti! Olemme ylpeät perijät. Välitimme tulevista jälkipolvistamme. Siunaus voi kukkia lapsillemme. Kauan eläköön sukumme! Kauan eläköön ylpeytemme! Kauan eläköön Pedrottin perintö!" Katso. Tyttö istuu kirjoituspöydän ääressä turhautuneena. Hän yrittää estää kättään tärisemästä, jotta käsiala olisi mahdollisimman sujuvaa. Sellaista vaaditaan hienoilta neideiltä nykyään. Tyttö on valkea kuin vastasatanut lumi. Hänellä on yllään vanhuuttaan kellastunut puku hänen äitinsä nuoruuden päiviltä. Puku ei ehkä ole viimeisintä muotia, mutta tyttö pitää siitä. Kuuntele. Tunkkaisessa työhuoneessa on aivan hiljaista. Korkeat ikkunat antavat huoneeseen kesäpäivän valoa. Sininen taivas kutsuu huutamalla lumityttöä luokseen. Mutta tytön on keskityttävä käännöstyöhönsä, on keskityttävä, tai hän saa kärsiä saamattomuudestaan rangaistuksen. Se ei olisi tavatonta. Tyttö liikaa hermostuneesti, laskee sulkakynän pöydälle. Huoneen hiljaisuuden katkaisee raskas huokaus. Haista. Vanhojen kirjojen nahkakansien lemu, kellastuneiden sivujen vieno tuoksu ja tytön miltei kokonaan pois haipunut hajuvesi viipyilevät ilmassa. Haju ei pääse pakenemaan, sillä ikkunat ovat kiinni. Puulla paneloidut seinät kohdistavat kaiken tyttöön ja kirjoituspöytään huoneen keskellä. Ilmassa leijuu pölyä; huonetta ei ole tuuletettu aikoihin. Ilmassa on hajujen lisäksi jotain muuta. Sitä ei voi haistaa. Tunne. Pehmeä matto, joka peittää koko huoneen lattian vaimentaa askeleet, jotka kuuluisivat, jos mattoa ei olisi. Kotiopettajatar nukkavierussa puvussa ja kireä ilme kasvoillaan sulkee oven hiljaa. Ovi ei parahda naisen lempeää kosketusta. Tyttö ei huomaa tulijaa, mutta hän nostaa katseensa hetkeksi kuin olisi juuri muistanut jotain. Ilmassa on kireyttä, odotusta, ehkä pelkoakin. Kaiken tämän kotiopettajatar tuntee. Hän ei tohtisi häiritä tytön keskittymistä, mutta hänen asiallaan sattuu olemaan kiire. Mitä tyttö käännöksensä ääressä ei tiedä? Hän ei tiedä, että kuulee pian jotain mullistavaa. Hän tulee näkemään jotain musertavaa. Hän tulee tietämään ja tuntemaan asioita, joita ei ole koskaan kokenut. Hän tulee olemaan asioiden kanssa hyvin, hyvin yksinäinen. Yksikään kotiopettajattaren tuntema ihminen ei ole joutunut ottamaan sellaista taakkaa kantaakseen kuin tämä pieni tyttö joutuu. Kotiopettajatar ei haluaisi olla pahan mielen airut. Hänen kireytensä sulaa pois. Vihdoin tyttö huomaa, että huoneessa on hänen lisäkseen joku. Hän pyörähtää ympäri tuolillaan. Sulkakynä lentää lattialle, käännös rypistyy tuhannelle kurtulle. Tyttö ei välitä. Hänen silmänsä kuvaavat mitä suurinta hämmästyä. Pohjattomaan siniseen katseeseen kertyy kyyneliä, kun tyttö kuulee uutisen. Oikeastaan hän lukee sen ensin kirjeestä, jonka kotiopettajatar ojentaa hänelle pienen tikarin ohella. Tyttö sivaltaa kädet vapisten kirjekuoren auki. Kuoresta pujahtaa ulos kapea paperinpala. Sanat on kirjoitettu kiireellä, hutiloiden. Tyttö nielee lukemansa. Teksti syöpyy hänen tajuntaansa, kun kotiopettajatar puhuu. "Rakas Tyttäreemme Candentia, Me olemme tehneet Päätöksemme. Meidän on aika jättää Tämä Maailma. Jätämme Kaiken Sinulle. Kartanomme, Maa-alueemme, Varallisuutemme, Palveluskuntamme ja Arvovaltamme ovat käytettävissäsi ja hallittavissasi. Ethän huoli, Kaikki on jo Etukäteen valmisteltu. Emme voi Koskaan Sanoin kuvata, kuinka Onnellisia olemme saaneet olla eläessämme Kanssasi. Eron Hetki on aina vaikein. Rakas Tyttäreemme Candentia, toivomme Elämäsi Runsaasti Siunausta ja Hyviä Hetkiä. Muista, että rakastamme Sinua Aina. Tulet vielä löytämään Suuren Onnen. Olkoon Ainainen Onni myötäsi! Vivat, familiae nostrae! Vivat nostra superbia! Vivat, legatum Pedrotti! Noli timere futurum. Timent ignotum. – Älä pelkää tulevaa. Pelkää tuntematonta. Rakkain Terveisin ja Sydämelliset Jäähyväiset, Rakastavat Isäsi ja Äitisi." Voiko yhteen paperinpalaan mahtua niin paljon tekstiä? Voivatko

vaivaiset sanat viiltää sydänalasta saakka? Kuinka paljon ihminen joutuu kestävänsä, ennen kuin hän lopulta särkyy? Kysymykset laskeutuvat kotiopettajattaren ja hylätyn tytön välille. Mikään ei enää koskaan tule olemaan ennallaan, tyttö ymmärtää sen jo. Hänen vanhempansa, rakkaimpansa ovat jättäneet hänet Yksin, jos ajatuksen kirjoittaisi isän tai äidin kirjoitustyyliä. Raskas paino laskeutuu tytön ylle ja painaa nuoren selän kumaraan kuin vanhuksella. Yhtäkkiä tyttö ja kotiopettajatar tuntevat sen. Herra ja rouva ovat tosiaan poissa. Palveluskunta jatkaa toimiaan muualla kartanossa autuaan tietämättömänä tapahtuneesta. Tyttö pysähtyy kesken liikkeen, kun tyhjyyden tunne valtaa hänet. Kaikki, mitä hän on äsken tuntenut, valuu hänen jalkoihinsa ja kohti maan keskipistettä. Lapsi lysähtää veltona työpöytää vasten. Ja kotiopettajatar tuntee saman taakan kuin tyttö, saman tyhjyyden sydämessään. Herra ja rouva ovat jättäneet tämän maailman kaikessa rauhassa. Heillä ei ole enää ketään muuta kuin toisensa.